

ОЛЕГ АЙРАНОВ

ГИПСА

chitanka.info

— Какви сте такива мърши всичките, бе! — възмущаваше се Гипса. — Ако знаеше родината какви баби кекави я защитават, щеше веднага да се предаде с вдигнати ръце.

Бойците на драго сърце биха направили точно това, ама въпросът не им се уреждаше. Езиците им висяха до коланите, краката едвам ги държаха, но милост нямаше, почивката беше не повече от няколко минути. От марша на скок бяха изменили половината разстояние, а Гипса все още беше свеж като краставичка. Вярно, вместо автомата с пълнителите, тежащи общо четири кила, младши лейтенантът носеше полагащия му се офицерски пистолет Макаров, но това беше и единствената разлика в снаряжението между него и задъханите бойци.

— Влачите се кат джигери! — ругаеше офицерът. — Ами да, като пушите ден и нощ бетер Кремиковци...

Гипса направо беше изпреварил епохата си: не пиеше, не пушеше, не ядеше прекалено мазно или сладко, спортуваше редовно и усилено. На фона на останалите си колеги от командния състав, повечето отпуснати шкембелии, беше нещо като бяла врана. Когато другите строеви офицери провеждаха с войниците си марш на скок, те избираха трасета, по които да се придвижват с частния си Москвич. Погнали пред себе си бойците подобно на стадо бизони, те насърчаваха бяга им с честа употреба на клаксона и рев през отвореното прозорче. Гипса ревеше и ругаеше не по-малко, но бягаше цялото разстояние начело на войниците.

— Вие тримата там през цялото време бяхте на опашката. Отсега да ви виждам най-отпред в колоната, иначе ще има извънредни тренировки за вас. — Гипса си намести колана и се приготви за старт. — Бегом, марш!

Бойците се задвижиха. Тримата нарочени се опитаха да излязат начело или поне да не са сред последните, но натегачите не ги пускаха. За щастие дъхът на всички не стигаше за пререкания. Наум всеки оплакваше участта си да е попаднал във взвода на такъв спортен фанатик като Гипса.

Историята на досегашната офицерска кариера на младши лейтенанта Енчев с нищо не биеше на очи, освен със завидната му физическа форма. При влизането си във военното училище слабоватият школьник с изненада бе установил, че в БНА далеч не се занимават само с носенето на униформи и оръжия, но доста се набляга

и на физическите упражнения. Подигравките на другите курсанти разпалиха амбицията му и той взе да спортува като смахнат даже и през малкото си свободно време. Мускулите му набъбнаха, движенията му станаха отсечени и сковани, като че ли ръцете му бяха гипсирани. Така се роди прякорът му, който го настигна и след разпределението му в гарнизона.

Нощите, когато беше дежурен по поделение, минаваха без сътресения, само в столовата от работното си имаха едно на ум за вечеря да не му поднасят тлъсти парчета месо. Затова пък на сутринта нямаше лабаво, Гипса проверяваше всяка бойна единица как провежда физзарядката. Гонеше младши сержантите да изкарват и всичките стари бойци на плаца, които иначе при липса на старшината си доспиваха и броеше обиколките, които бягаха. Не дай си Боже да хванеше някого по туй време с цигара. На секундата целият пакет биваше конфискуван и унищожен, а изцепилият се получаваше заповед за пет допълнителни обиколки. Зевзеците твърдяха, че Гипса има далеч по-големи заслуги за здравето на личния състав, отколкото полковия лекар, който се занимаваше главно с вземането на анални натривки и раздаване на аспирин при нужда.

* * *

Тази сутрин физзарядката на 2-ри взвод определено не вървеше. Предната вечер Машо се беше върнал от отпуска, мъкнейки със себе си обилни запаси от мацакурска скоросмъртница и сега последиците бяха видими за всички. Влачещите се по плаца бойци изпускаха зад себе си ароматични облаци от разни етилови и метилови съединения, повечето от тях пъхтяха като стари парни локомотиви. В светлината на зората сивите им лица имаха призрачен вид. След всяка обиколка по няколко се спираха за малко на чешмичката на плаца за глътка студена вода. Никой от тях не обърна внимание на появилия се рано-рано на входа до КПП-то заместник-командир по строевата част.

Само дежурният офицер изскочи от стаята си:

— Другарю подполковник, дежурен по поделение лейтенант Григоров... — тръгна да рапортува той, но биде прекъснат от

небрежно махване. Дежурният отпусна ръка от козирката и застана до него да наблюдават заедно движението на обикалящите плаца.

— Абе, Григоров — обади се след малко подранилият. — Абе, я виж там какво става! Тези бойци са жабясали, бе!

Лейтенантът тактично мълчеше. Нощни запои сред срочно служещия състав не бяха рядкост, но разчуеха ли се, винаги се брояха за черна точка на съответния дежурен по поделение.

Младши сержантите, на които присъствието на висшия офицер не бе убегнало се разкрещяха, но не успяха с нищо да ускорят мудните движения на бойците. Двамата офицери стояха до портала и съзерцаваха феномена с погледа на познавачи.

— Не знам ти как си, ама мене сутрин ми се пие толкова вода я когато вечерта съм ял нещо много солено, я когато съм пийнал ракийка.

— Ммм... тъй вярно! — с нежелание се съгласи дежурният.

Заместник-командирът очакваше обаче някакво по-конкретно становище.

— Ти какво ще кажеш, Енчев? — обърна се той към току-що влезлия през портала в поделението младши лейтенант и посочи с очи влачещите цинтовете си по плаца фигури в кафяви униформи.

Гипса поздрави стегнато и отсечено, след което изчака дрогираният взвод да мине покрай тях и протегна нос като хрътка, която поема следа.

— Алкохолен ексцес, другарю подполковник! — диагнозата му накара дежурния офицер да трепне като от плющенето на камшик.

— Снощи се върнаха доста отпускари, но всичките ги проверих — се опита да си върже гащите той. Всъщност такава проверка не влизаше в задълженията му, но...

— Аха... — многозначително се произнесе заместник-командирът.

Неопределеността му произведе очаквания ефект. Дежурният отвори уста, но Гипса го изпревари:

— Другарю подполковник, разрешете да подложа на проверка помещенията на 2-ри взвод.

Заместник-командирът се позамисли. Алкохолът в армията беше забранен под претекст, че понижава бойната готовност, но никъде не пишеше как се подхожда при положение че има нарушение на

заповедта. Всъщност проблемът не го засягаше ни най-малко, с това би трябвало да се занимава старшината на съответната батарея. От друга страна точно пък старшините в последно време го даваха възтежко, средната им възраст беше около четиридесет и никой от тях не бръснеше много-много сравнително младите строеви офицери. Тук май се отваряше мегдан да ги постегне малко. Вярно, този напорист младок нямаше нищо общо с въпросния взвод, но, какво пък...

— Действай, Енчев! — подполковникът го погледна благосклонно, след което се обърна отново към дежурния офицер: — Кажи на твоя помощник-дежурен да го придружи, нека всичко си е по реда.

Старшината, който тъкмо проверяваше с дневалните чистотата на помещението бая се пооблещи, когато видя Гипса придружен от помощник-дежурния по поделение старшина-школник да нахълтват през вратата с безцеремонността на отделение от СпецНаз.

— Къде... какво става тука...? — запелтечи той.

Гипса почти мина през него, без да го удостои с отговор, но старшина-школникът не пропусна да му натрие носа:

— Заповед на заместник-командира — ехидно поясни той.

Старшината млъкна и с изцъклени очи проследи двамата млади офицери, които започнаха да обръщат спалното помещение с главата надолу. След като разбутаха личните шкафчета и преровиха закачалките с отпускарските дрехи, те се заеха с дървенията в ППС-то. Физзарядката беше свършила и бойците влизаха по помещенията, за да си вземат тоалетните кутии със самобръсначките, но вместо да идат в умивалните, оставаха да зяпат необичайния спектакъл как двама офицери под ужасения поглед на фатмака разнебитват казарменото имущество.

Все пак не се стигна чак до там да изкормят дюшеметата. Една от дъските на ламперията в ППС-то поддаде и изпод нея в дупките от няколко изкъртени тухли се показаха остатъците от високооктановия мацакурски специалитет, успял да обезвреди един взвод на БНА за цели двадесет и четири часа.

Гипса подхождаше систематично, без да бърза. Намереното не го спря, след като изтараши ППС-то той се запъти към канцеларията, но тя се оказа заключена.

— Това е моята канцелария — наежи се старшината.

— Като е твоя, отваряй вратата! — сухо го подкани Гипса. — Иначе чупя бравата! — допълни заплашително той, като видя, че старшината се размотава.

— Как така ще чупиш, бе!? — възмути се посивелият от служба старшина. Какво си въобразяваше този дечко?

— Ей така! — Гипса подпря вратата с рамо, тя жално изпраця и поддаде.

Старшината се заоглежда безпомощно, всичките му съкровища сега щяха да бъдат изложени на показ. Единственият, който би могъл да му се притече на помощ — командващият батареята — щеше да дойде чак за сутрешния развод. Ех, тези офицери, никога ги няма, когато ти трябва!

Гипса и старшина-школникът обърнаха и канцеларията наопаки, но единството, което откриха, беше едно полупразно шише троянска сливова.

— Зъб ме боли — сконфузено поясни старшината.

Гипса му метна само един презрителен поглед и прибави бутилката към останалите. Войниците се подсмиваха, циркът беше пълен и си струваше жертвата на течните запаси. Машо или някой друг все някога пак щеше да излезе в отпуска...

— Строй се пред помещението! — със закъснение се сети да ревне старшината.

Бойците заизлизаха навън и се наредиха. Слънцето беше изгряло и в поделението взе да приижда и офицерският състав.

След малко на вратата се показаха две фигури с по няколко бутилки в ръце и минаха пред строя като през шпалир.

— Другарю подполковник, разрешете да доложам! — с пълни ръце Гипса не можеше да демонстрира отсечения си поздрав. — Заповедта е изпълнена!

Заместник-командирът направи крачка напред, взе една бутилка от ръцете на старшина-школника, развъртя запушалката и я помириса.

— Унищожете ги... — въздъхна той, върна му бутилката, обърна се и закрачи към щаба.

След десетина минути около невинно шумолящата чешмичка на плаца се насъбра група офицери и сержанти, наблюдаващи с неразбиращи очи странните действия на един младши лейтенант и един старшина-школник: двамата бавно и демонстративно изливаха с

много бълбукания цяла батарея от бутилки в канала. Малко по-далеч, от сигурно разстояние се беше спряла да гледа и част от войнишкия състав. Въздухът наоколо се насити с аромати като от самоковския Винпром.

— Защо така, бе, Енчев? — жално мучеше лейтенантът от свръзките, гледащ като хипнотизиран изпразващите се стъкла. — Можеше да потрябват нещо...

— За дезинфекция, например... — конструктивно предложи полковият лекар, който се беше наредил сред зрителите.

— Мене тъкмо ми свърши течността за чистачките — се сети да допълни старшината по снабдяването. — Можех да си отлея малко... да не ми замръзва...

Гипса мълчеше и действаше с увереността на човек, който знае какво върши. Дежурният офицер не издържа и се извърна, после клатейки скръбно глава закрачи към столовата да наглежда раздаването на закуската.

От прозореца на канцеларията си заместник-командирът наблюдаваше събитията с лукавата усмивка на селски Макиавели. Следобеда щеше да събере сержантския свръхсрочен състав на развод и да им дръпне такова конско на тема „алкохолни ексцеси и бойна готовност“, че да им се набръчкат фуражките. Хубава интифа му беше пробутал този младок. Така де, двадесет години служба в армията не са гаранция за безгрижно ежедневие, не докато си под пагон, това трябва от време на време да им се припомня. А защо пък да не заповяда спортни занятия и за тях? Този младши лейтенант изглеждаше подходящ за целта.

Подполковникът доволен потри ръце.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.